

sammen med ham, blev hendes Sindelag imod ham paa Forhaand ikke blidere. Men efterhaanden som hun mærkede, at den ny Husfælle kun ønskede at leve i den samme uforstyrrede Tilbagetrukkethed som hun selv, havde hun forliget sig med hans Nærværelse. Tiltrods for sine mange Særheder begyndte han endog hurtig at interessere hende. Det morede hende at snakke med ham, at skændes med ham; og da Emanuel følte en stedse større Trang til at have en at udtale sig for og betro sig til, udviklede der sig lidt efter lidt, og næsten uden at de selv mærkede det, det utvungne, halvt kammeratlige Forhold, som havde vakt Provst Tønnesens Opmærksomhed og Eftertanke.

Naar imidlertid Provsten — og adskillige med ham — af dette byggede Fremtidsplaner for det unge Par, beroede dette paa en Misforstaaelse. Vistnok var Ragnhild langt fra en saa kølig Natur, som hendes Udseende og Væsen kunde lade formode; — hun havde tvertimod arvet sin Faders letvakte Lidenskabelighed og hede Blod. Men netop derfor var Kapellanen hende for æterisk. Hun følte sig ham desuden altfor overlegen, og det ærgrede hende altid, naar hun — som denne Formiddag — forledet af Kedsomhed havde aflagt for meget af sin Værdighed overfor ham. Hvad Emanuel vedrørte, saa gik hans Fremtidsdrømme saa højt over den selvbevidste unge Dames Hoved, at hun aldrig blot for et Øjeblik eksisterede i dem.

VI

Emanuel var gaaet ud af en Laage i den yderste Ende af Præstegaardshaven, hvorfra man kom ud paa fri Mark. Han befandt sig her paa Egnens højeste Punkt, den saakaldte „Præstebakke“, fra hvis Top man kunde se milevidt ud over Landet. Overalt laa de lysegrønne Rugagre og glitrede i Solen mellem det mørke Pløjeland; over Moser og Kær bølgede lette Taager; Grøfter og Mergelgrave dampede, — over hele Landet laa en Luft saa grødefugtig, saa forarsfrisk, saa fuld af Sol og for-